

Ігор Паночишен

Почуття

Якось повз темний парк із інституту додому йшла дівчина. У неї закінчився черговий учбовий день, а незабаром завершиться навчання. На душі було сумно – чи то від того, що має статися, чи то від безлюдних вулиць і погоди, чи то від набридлої самотності, чи то від усього разом.

– Ми завжди з нетерпінням чекаємо, – чомусь сказала вона вголос.

– А навіщо чекати? Пробуй! Твій перший крок – це твій новий день. Якір знаходиться в тобі. Виривайся за межі минулих днів. Ти загралася в чекання. Пусті очікування не минають, і твоє коштотвне життя засмічується чужими подіями світу. В них є все – і тиша, і буря, і загострений біль, і жадібність, і війни, і тирани. В це складно повірити, але темряви більше. Це так. Подивись на небо. Але твоє щастя повинно бути, і бути таким, яким створила його природа. То є істинний шлях. Не потрібно відмовлятися від нього. Оманливі ігри приводять до ланцюгів, до культу машин і не здатні вирішити будь-яких особистих проблем. Не втрачай себе у натовпі. Можливо, в ньому не страшно, але в ньому немає тебе. Ілюзія гурту закінчується, коли кожний залишається наодинці з безодньою. Тоді охоплює жах, але назад дороги немає. Можна спробувати покликати на допомогу, але навіщо від когось її чекати, якщо вона завжди була всередині кожного? Багато хто про це не дізнається. Не забувай, що твій вибір розпочався з першого кроку твого осмисленого життя.

А тепер подивись навкруги. Як бачиш: не всі полягали спати в першу ніч студеного півріччя: хтось не хоче, хтось не може,

хтось дивиться телевизор, хтось готує їжу на кухні, хтось прислухається до часу, а хтось прислухається до себе. Гавкання собак на вулиці порушує тишу і насторожує всіх. Люди, коли їх багато, теж так вміють. Ти можеш запитати: а бути серед маси людей складно? Ні. Так само, як не складно бути кораблем посеред великого океану. Для кожного є відповідь, і вона записана зірками на небі. Чітко та ясно. Не вмієш подрібнювати думкою – працюй руками. Роби свій вибір, якщо мусиш жити. Світло є, але темряви багато. І люди ховаються в її темних хвилях, отримавши відрізняльний від інших значок. І блиск розмінної нагороди назавжди ховає вогонь непрочитаної небесної відповіді.

Собаки знову підняли гавкіт, можливо, відлякуючи нічних ходунів. Тварини завжди женуть біду. Зосередженість і пильність до всього. А яка, подивись, краса навколо! Ти бачиш прямо над нами вертикальний ківш Великої Ведмедиці. Добрий лагідний знак. Якось в готельному номері за кордоном я побачив її прямо у вікні над моїм ліжком. Вона чітко вписалася у скляний прямокутник неба. Гармонія цивілізації. Нічого – буде й у нас. Ми наздоженемо. Тільки не всім потрібно їхати далі. Особливо тим, хто давним-давно виріс, але розумом залишився у дитячому віці. Невже в тих людях язик росте скоріше, ніж мозок, а шапка «як всі» покращує особисте життя? Може, ті собаки підганяють чийсь давно відсталі ноги? Топ-топ-топ. Топ-топ-топ. Саме в такий спосіб розпочинають читати зіркові відповіді, розуміючи, що з чотирьох літер не можна скласти слово «любов». Навчайся. Почуй і відчуй себе.

Ти подивись, як зоряно сьогодні. І тепло – п'ять градусів. І хтось знову потурбував зграю. Гавкотіння побудило далекобійників. Ті потурбували своїх залізних коней. Двигуни побудили шаурмістів. Ті включили радіо. Пісні розбудили людей у висотному домі. Люди подивилися на годинники. Ранувато. Шум покотився у зворотному напрямку. Крайніми зробили собак, і хтось швагнув по кущах палку. І знову тиша. І на небі зірки. І ти не знаєш, що ти хочеш, але я знаю, що тобі потрібно.

Вона здригнулася і, подивившись у холодну темряву, сказала:

– Я почула тебе. Хто ти, незнайомиць?

– Я той, хто поруч, навіть коли поруч нікого немає.

– Я в захваті. Ти навіть не уявляєш, як ти вчасно. Звідки ти? Ти стежив за мною?

– Художник завжди обирає натуру. Але розмовляє тільки з тими, хто йому подобається.

– Ти художник?

– Це важливо для тебе?

– Дуже.

– Мушу розчарувати: ні. Я чарівник.

– Ти шуткуєш? Це ж тільки в кіно.

– Не завжди. Котра година?

– Ти вже йдеш? Зачекай. Ще рано. Просто темно.

– Мені вже час, пробач.

– А як же я?

– Ти – окремий світ, що вже подобається іншому.

Вона несподівано зробила крок назустріч і припала до нього. Він не заважав її пружному тілу відчувати биття його гарячого серця.

– Не йди! – прошепотіла вона.

– Інколи потрібно зробити крок назад, щоб опинитися на крок попереду. А світло завжди допомагає бачити краще.

– Повір, я ніколи не зустрічала таку людину, як ти. Мені з тобою дуже добре. І я не хочу загубити тебе в цьому бурхливому світі.

– На жаль.

– Ні! Зроби що-небудь – ти ж чарівник.

– Не хвилюйся. Я відчув твоє тепло і обов'язково повернусь.

А для того, щоб ти була впевнена, проведемо маленький експеримент. Відвертаємося, пишемо одне слово, що відповідає стану душі на цю мить, передаємо один одному записки і, дорахувавши до дев'ятнадцяти, обертаємося один до одного. Якщо слова співпадуть, то ми назавжди будемо разом. Ти згодна?

– Згодна.

Дівчина тремтіла від хвилювання і бажала тільки одного – не помилитися. Настала найдовша хвилина в її житті. Нарешті час вийшов. Вона обернулася і... і нікого не побачила. Великий темний парк з напівоголеними деревами похмуро стояв перед нею. Звідти пахло глибокою осінню та тягнуло холодом. У відчаї вона прошепотіла:

– Ні! Як же так? Цього не може бути! Невже він так міг? Він же обіцяв...

Від розпачу красиві дівочі очі наповнилися сльозами. Тьмяне світло ліхтаря висвітлювало на мокрому асфальті жовті серденьки опалого листя. В чорному небі над нею горіли яскраві білі зірки Великої Ведмедиці. Холодна самотність заповнила душу, і у розпачі дівчина, охопивши обличчя руками, тихо заплакала. Адже вона повірила словам, відкрила своє серце, а замість здійснення мрій потрапила в пастку гіркого розчарування. І в ту хвилину, коли вона, перебуваючи на грані нервового зриву, готова була зробити будь-що, він ніжно притулив її до себе.

– Де? Де ти був? – обіймаючи його у відповідь, запитала вона крізь сльози.

– Я був поруч. Тільки ходив за квітами для тебе. (Аромат оксамитових троянд кружив голову.) Ти прочитала записку?

Дівчина забула про неї, відкрила, і радісна посмішка осяяла її обличчя. Адже й вона написала слово «кохання».

Вони обійнялися, і жаркий, такий бажаний поцілунок розчинив їх своєю солодкою насолодою, а на небі, немов благословляючи їхнє щастя, замерехтіли міради блискучих зірок.

